

Explicació

“Hem volgut parlar de ‘dignitat del país’ i ‘dignitat de la política’, i només això ja és un programa pel qual val la pena dedicar mesos d’esforç i anys de la vida, encara que això, per alguns de nosaltres, signifiqui renunciar de moment a la pau de la vida professional o acadèmica, i exposar-nos a incompresions, reticències i atacs dels qui estúpidament ens veuran com enemics.”

S upose, i és ben natural, que més d’un lector d’aquesta pàgina deu preguntar-se en quins embolics de política ha anat a ficar-se un servidor. No sé si cal una explicació però la donaré. Un servidor, d’ençà que té ús de raó civil, sempre ha estat ficat en algun embolic “polític”. En els anys 60 va ser aquell inicial Partit Socialista Valencià, en els 70 el PSPV. (PSPV, no PSOE), i després allò que tocava, que en realitat era la mateixa cosa de sempre: estar en el camp de l’esquerra, i en el camp d’allò que en diem nacionalisme a falta de paraula menys incerta. No sóc d’aquells “intel·lectuals” que estan per damunt del bé i del mal, ni d’aquells escriptors o artistes que imaginen que en la neutralitat política rau la pròpia condició d’éssers suposadament superiors. El meu país m’importa, i moltíssim, m’importa la meua gent, el territori, els paisatges rurals o urbans, la felicitat universal, la llengua, la dignitat col·lectiva, el patrimoni sota el bell i abandonat nom de pàtria, i alguns valors o idees més que no pense abandonar. Sobretot perquè he nascut en aquest país de tantes punyetes i no en un altre com Holanda o Dinamarca (jo volia nàixer holandès, però mon pare i ma mare no ho sabien), on un ciutadà pot pensar que les coses fonamentals de la vida civil i nacional ja estan passablement resoltes. De manera que he acceptat el compromís que vostès segurament coneixen, i fa alguns dies, en el congrés del BNV, vaig saludar els assistents amb un petit discurs, part del qual reproduiré a continuació. I això serà tot el que explicaré sobre el tema, almenys fins que passe el felix 12 de març. Deia, doncs, al final de la meua intervenció:

“Fuster digué que som ‘un país sense política’, i tenia raó: la política ens la fan des de fora, o vénen a fer-la des de fora, i això també és una llarga història. Però cal afegir la conclusió implacable: un país sense política pròpia, no és un país. Quin país som –quina cosa som, sinó una simple demarcació espanyola– si no tenim un espai propi de decisió política si els partits estatals són només o sobretot *estatals* i actuen com a tals, si no som capaços de projectar endins i enfora referents polítics estrictament valencians (i que no siguin de l’estil Lizondo, per

favor)? Els partits estatals, certament tenen una visió d’estat: d’estat *espanyol*. D’una Catalunya sense CDC o ERC, d’Euskadi sense el PNB, de Galícia sense el BNG. Del País Valencià, evidentment, sense el BNV. A finals dels 70, quan semblava que creixia imparable un nou nacionalisme valencià, ja el van frenar en sec acudint a la insídia i a la força. A finals dels 90 i ara a primers del nou segle, quan torna a créixer imparable, el tornaran a voler frenar amb la infàmia o amb la seducció. L’objectiu és sempre el mateix: negar-nos el dret a l’existència. Per exemple: afirmant que, com ara ja tots són ‘nacionalistes’, no cal una força nacional. Trivial cinisme, si no amagava l’objectiu final: negar la mateixa condició nacional, negar el problema, negar que el País Valencià és un país, i que si aquesta condició nacional no és restaurada, anem cap a la dissolució final, la solució final: anem a la pura condició regional i submissa, parc d’atraccions general, terra de mítics negocis immobiliaris, Julio Iglesias ambaixador, i congressos de partits dissolts des de Madrid. Anem a la indignitat civil, a la degradació política, a la misèria moral, i potsar a la satisfacció general amb un vernís de riquesa i viatjant a Madrid en alta velocitat.

”Algú ha d’intentar un nou camí, i no seran certament els mateixos –persones o partits– que ens han portat per camins vells i sense eixida. En aquest país queda molta gent, i es renova i apareix molta gent, que no es resignen a ser simples espectadors passius de la història que ens imposen uns altres. Algunes persones, entre elles jo mateix, hem decidit posar-nos al servei d’aquest projecte de canvi, que és tant com dir al servei d’un sòlid projecte polític positiu, amb cara i ulls, per un País Valencià de dignitat renovada. hem volgut parlar de ‘dignitat del país’ i ‘dignitat de la política’, i només això ja és un programa pel qual val la pena dedicar mesos d’esforç i anys de la vida, encara que això, per alguns de nosaltres, signifiqui renunciar de moment a la pau de la vida professional o acadèmica, i exposar-nos a incompresions, reticències i atacs dels qui estúpidament ens veuran com enemics. Farem allò que hem de fer, i ho farem amb entusiasme i amb la decisió més clara i més enèrgica.”

Això era, doncs.